

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό φρ. χρ. 10
20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κιάσκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τριχιδόδρομου (Οφθαλματρείο), Σταθμού Υπόγειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Έξαρχεια), στο βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου.

Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Σηροῦ, δδ. Βαυδουλίας Δρ. 1, σιμά στην Τροῦμπα.

Ἡ συντρομή πληρώνεται μπροστά κ' είναι ἑνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΕΥΚΟΛΗ

Τέχνη πού διδάσκει τὸν εὐκόλο πατριωτισμό. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα βγαίνει ἀπὸ ὅσα γράφει συννεργάτης μας σὲ ἄλλη στήλη γιὰ τὴν «Κατοχή». Ὁ κ. Βῶκος ζήτησε κ' ἐπέτυχε τὰ εὐκόλα κέρδη καὶ τὰ εὐκόλα χερσοκροτήματα. Δικαιώματά του αὐτό. Τὸ ἴδιο κάνουν δὲ οἱ βιομήχανοι τοῦ πατριωτισμοῦ—κ' ἔχει τόσους ἢ πατριδα μας καὶ σὶν θέατρο καὶ σὶν πολιτικὴ καὶ σὶν φιλολογία καὶ παντοῦ! — πὸν ἀγωνίζονται, δίχως νὰ ιδρώσουν καθόλου, γιὰ τὴν εὐκόλη δόξα καὶ γιὰ τὰ εὐκολώτερα ποσοστά. Κρίμα πὸν κ' ὁ κ. Βῶκος κατακλίσει σὴν συμμορία τους.

Ἄν εἴταν ἄλλος δὲ θὰ γράφαμε οὔτε λέξη. Μὰ ὁ κ. Βῶκος εἶναι καὶ δημοτικιστὴς—τουλάχιστο τὸ εἶπε πὸς εἶναι σὲ μιὰ διάλεξή του τὸ χειμῶνα σὴν «Ἐθνικὴ γλώσσα» — καὶ σὰ δημοτικιστὴς πρέπει νὰ ξέρει πὸς ὁ ἀγώνας

σὴν κάμαρά του, σ' ὅλους πὸν γνῶριζε καὶ σὸν καθεὶνα τόσο ἐμπιστευτικά, πὸν τὴν ἴδια μέρα τῶμαθ' ὅλη ἡ χώρα. Καὶ τὸ συννεθκὸ τὴν ἄλλη μέρα ἔτρεχε στοὺς δρόμους παρχεμισμένο κ' ὅ,τι καθένας μπορούσε νὰ προσέσει. Πολλοὶ γειτόνοι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κύριου Ταβλῆ βεβαίωσαν πὸς ἄκουσαν σὸν ὕπνου τους φωνὴ καὶ καυχάδες, ἄλλοι πὸς εἶδαν τὸ δικηγόρο νὰ διώχνη τὸ σιὸρ Τζῶρτζη. Καὶ καθὼς μιλούσαν κάμποσοι σ' ἕναν καφενὲ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μπαίνει ἕνας γέροντας παπουτσῆς, πρώτη φορὰ πούχε ἀφήσει τὴ δουλειά του, πὸν δὲν ἀνακατώνονταν ποτὲ σὲ τίποτα, ἕνας ἡσυγὸς ἄνθρωπος καὶ ρωτᾷει ξαφνισμένος: «Ἀλήθεια μωρ' παιδιὰ ὁ σιὸρ Τζῶρτζης πέρνει γυναῖκα του τὴ σόρα Παγουδάκαινα;» Νὰ λοιπὸν. ἔλεγαν κάμποσες γυναῖκες, πὸς εἴταν ἀλήθεια πὸς ὁ μακαρίτης ὁ Παγουδάκης πέθανε ἀπὸ τὸ μαρᾶζι. Εἴτανε λοιπὸν ὁ σιὸρ Τζῶρτζης σὴν μέση! Ἐπειτα εἴτανε τόσοι καὶ τόσοι, πὸν τᾶξεραν ὅλα ἀπὸ πρῶτα καὶ δὲ λέγανε τίποτε!

Τὴν Κυριακὴ τὸ σατυρικό φύλλο ποῦ βγαίνει σὴν χώρα ἀνέφερε γιὰ τὸ χορὸ τοῦ κύριου Ταβλῆ κ' ἐμελετοῦσε σὲ πολλοὺς στίχους τὸ σιὸρ Τζῶρτζη, χωρὶς νὰ κἀνη λογο γιὰ τὴν κυρία Παγουδάκη. Ὁ σιὸρ Τζῶρτζης ἀγόρασε ὅσα περισσότερα φύλλα μπορούσε καὶ τὰ μοίρασε. Ἐνα κράτησε καὶ τῶσπερ

μας σήμερον δὲν εἶναι μόνο γιὰ τὴ γλωσσικὴ ψευτιά, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε ἄλλη ψευτιά, καὶ πρῶτα πρῶτα γιὰ τὴν πατριωτικὴ ψευτιά πὸν διδάσκει μὲ τὴν «Κατοχή» του. Δὲ μᾶς νοιάζει ἂν τὸ ἔργο του εἶναι γραμμένο σὴν κοιντοκαθαρεύουσα· τὸ μικρότερο ἐλάττωμά του αὐτό μᾶς νοιάζει πὸν τὸ ἔργο του εἶναι χυμένο, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἴσαμε τὸ τέλος, σὶν καλοῦπι τοῦ Ρωμαϊκοῦ ταρταρισμοῦ, τοῦ ἀσυνειδήτου καὶ τοῦ ἀσυλλόγιστου, πὸν κοντὰ σὲ τόσα ἄλλα κακὰ τοῦ χρωστάμε καὶ τοὺς «ἥρωες τῆς Καλαμπάκας», τοὺς ἥρωες δηλ. τοῦ ἔργου του.

Ἡ «Κατοχή» εἶναι πολὺ κακὸ μνημόσυνο τοῦ Ὀδοῦνα καὶ τῆς Ἀμαλίας, ἀφοῦ σ' αὐτὴ μᾶς παρουσιάζονται οἱ ἀνῆχοι Βασιλιάδες ταρταρωικότεροι κ' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ταρταῖνο, μὲ τὰ φουσκωμένα λόγια τους, μὲ τὶς κομικὲς φοβέρες τους καὶ μὲ τὸ νὰ ζητᾶνε νὰν τὰ βάλουνε μὲ τὴν Τουρκία καὶ μ' ὅλη τὴν Ἐυρώπη μ' ἕνα δὺο σαλιοκάραβα ποῦχανε καὶ μὲ καμιά δεκαριά χιλιάδες στρατό.

Ἡ Ἐυρώπη σὶν 54 μᾶς ἔσωσε μὲ τὴν Κατοχή, καθὼς μᾶς ἔσωσε καὶ σὶν 86 μὲ τὸν Ἀποκλεισμό, καὶ καθὼς δὲ θέλησε νὰ μᾶς σώσει καὶ σὶν 97. Ὁ Πήλικας τοῦ 54 δὲν εἴταν προδότης, καθὼς δὲν εἴταν προδότης κ' ὁ Τρικούπης τοῦ 86. Ἀδιάφορο ἂν ὁ κ. Βῶκος μᾶς τὸν παρουσιάζει τὸν πρῶτο γιὰ προδότη, καθὼς μπορεὶ καὶ κανένας ἄλλος κ. Βῶκος νὰ θελήσει νὰ μᾶς παρουσιάσει καμιά μέρα γιὰ προδότη καὶ τὸ δεύτερο. Πήλικας καὶ Τρικούπης, γιὰ τὶς δὺο αὐτὲς ξεχωριστὲς περιπτώσεις, θὰ μένουν πάντα γιὰ τὴν Ἱστορία οἱ γνωστοὶ πατριῶτες καὶ οἱ καλοσυνειδητοὶ πολιτικοὶ πὸν δὲν κολακέψανε τὶς ἀδυναμίες τοῦ ὄχλου, δὲ δημοκοπήσανε ἀπάνου σ' αὐτὲς καὶ δὲ ζητήσανε νὰ ρῆξουν τὴν πατριδα τους σὲ πόλεμο, σὰν τὰ 97, μὲ ἀγύμναστα ἀσκήρια καὶ μὲ μπουρμπούλες. Ἄν αὐτοὶ εἶναι προδότες, τότε ἀλλοίμονο καὶ τρισἀλλοίμονο σὴν πατριδα μας πὸν ἀπόχτησε δὺο μοναχὰ προδότες ἀνάμεσα σὲ τόσα μιλιόβνια πατριῶτες τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Μπορεὶ ὁμως, κ' ἔχει κάθε δικαίωμα, νὰ μᾶς πεί ὁ κ. Βῶκος πὸς μὲ τὴ δύσκολη Τέχνη καὶ μὲ τὸ δύσκολο πατριωτισμὸ ψοφᾷει κανένας ἀπὸ τὴν πείνα καὶ πετροβολιέται κάποτε. Ἐπιχειρήμα γερὸ πὸν δὲ σηκώνει συζήτηση. Μὰ τότε, ὅποιος μεταχειρίζεται τὰ εὐκόλα πράματα γιὰ νὰ ζήσει κ' ἀναδειχθεῖ, παύει πιά νᾶναι Τεχνίτης καὶ γίνεται

μαζί του κ' ἐν' ἄλλο κῆρσεν ἀνοιχτὸ πάνω τὸ γραφεῖό του.

Ὅλος ὁ κόσμος κείνη τὴ μέρα δὲν εἶχε νὰ κἀνη παρὰ γι' αὐτό. Κι' ὁ σιὸρ Τζῶρτζης εἶδεινε τὸν ἑαυτό του σ' ὅλους γυρίζοντας ὅλους τοὺς δρόμους φρέσκος-φρέσκος καὶ μωσκολοισμένος καὶ βλέποντας μὲ χαρὰ τοῦ ν' ἀπλώνεται τὸ φέμμα, πὸν κ' ὁ ἴδιος πιστέβε πάνω σὴν χώρα. Ἦταν καταχτητής! Φοροῦσε τὴ μάρη του μακριὰ ρεντεγκότα, πὸν δὲ φοροῦσε παρὰ τοῦ Βαγγελισμοῦ καὶ τ' Ἀη-Γιωργιοῦ, πὸν εἴταν τὸ πανηγύρι του. Καὶ καθὼς περπατοῦσε σὸν δρόμο, ἄλλοι τὸν στραβοκοίταζαν, ἄλλοι τὸν δαχτυλοδειχτοῦσαν, ἄλλοι γελούσαν κ' οἱ πῖο γνῶριμοὶ του τὸν σίμωναν καὶ τὸν ρωτοῦσαν. Καὶ ὁ σιὸρ Τζῶρτζης δηγῶνταν ὅλα—μὴ διαφεύδοντας τίποτα δηλαδὴ—κουνῶντας πάντα τὸ κορμί του ὡς νὰ σῆμαινε καμπάνα καὶ γελῶντας μὲ κείνο τὸ πονηρὸ του γέλιο, πὸν δὲν ἄφινε τίποτα ἀκούνητο πάνω σὸν κεφάλι του.

Τ' ἀπόγεμα πῆγε σὸν καφενὲ πὸν συμαζώνονταν ὅλος ὁ καλῆτερος κόσμος. Ὁ καφενὲς εἴτανε μὲσα σ' ἕνα λιστάσι δικό του. Διάσκιζε τὸ μάξιμμα ἀπὸ τὰ καθίσματα χαιρετῶντας ὅλους, σὰ νὰ βγωμονοῦσε, καὶ κάθησε παράμερα σὴν ἴδια θέση πὸν κάθονταν πάντα—κἀθ' ἀπόγεμα πῆγαινε τὴν ἴδια

βιομήχανος· κ' διαν ἕνας βιομήχανος σοῦ πεί «ἔτσι τὸ κάνω γιὰτὶ ἔτσι μὲ συμφέρει» βγάζεις τὸ καπέλλο σου καὶ τὸν χαιρετᾷς.

ΞΕΡΕΤΕ

πὸς κάποιος ἐξυπνος φίλος μᾶς ὠνόμασε τὸν κ. Ραλλῆ; Πανθυπουργό. Καὶ τ' ἀξίζει αὐτὸ ὄνομα, ἀφοῦ ὁ κ. Ραλλῆς, μὲ τὰ συντρόφια πὸν πῆρε, κατάντησε νὰ διευτῆνει μοναχὸς του ὅλα τὰ Ὑπουργεῖα. Τρεῖς μαλίστα ἀπὸ τοὺς ὕπουργοὺς του, οἱ κ. κ. Ντεληγιάννης, Καλλιφρονᾶς καὶ Χριστόπουλος, οὔτε νὰ βῆξουνε δὲν τολμοῦνε δίχως τὴν ἔδεικ του. Τοὺς ἔχει μ' ἄλλα λόγια τοὺς ὕπουργοὺς του, καθὼς λένε κ' οἱ δικηγόροι, ἀπὸ ἀπαγόρευση.

Ὅρῃστε. τῶρα πὸν ὁ ὕπουργὸς τῶ Ναυτικῶ θέλησε νὰ πᾶει ἴσαμε τὴ Ζακυθο, τοῦ ὄωσε μαζί του ὁ κ. Ραλλῆς τὸ γιό του, ἀφοῦ δὲ μπορούσε φαίνεται. ἂν τὸν συνοδέψει ὁ ἴδιος.

Στὴν πολιτικὴ λοιπὸν ἱστορία μᾶς ἡ σημερινὴ Κυβέρνηση θὰ μείνει μὲ ὄνομα «Πανθυπουργία τοῦ κ. Ραλλῆ».

ΑΚΟΜΑ

συζητᾶνε οἱ Ρωμιοὶ, καὶ περισσότερα ἀπὸ ὅλους, καθὼς πάντα, οἱ Ἀθηναῖοι, γιὰ τὴν Ρουσοσιαπωνέζικη Εἰρήνη. Ἐνοεῖται, πὸς οἱ Ἰαπωνεῖοι τὴν τρώνε σὲ αὐτὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τοὺς ἀμείλιχτους Ἀθηναῖους κριτικούς τους, πὸν δὲ δισταζουνε νὰ τοὺς λένε ἀκομα καί... προδότες!

Τῶρα πὸν βρῆκε ὁ χριστιανὸς αὐτὸς προδοσία μὲσα σὴν Εἰρήνη, θὰ μείνει ἀνεζήγητο, καθὼς μένουν καὶ τόσα ἄλλα πράματα σὸν θαυμαστὸ τόπο μᾶς!

Μερικοὶ πάλι, γιὰ νὰ δικαιώσουν τοὺς Γιαπωνεῖους, ὑποστηρίζουν πὸς ἡ Εἰρήνη αὐτὴ εἶναι ψεύτικη καὶ πὸς ὑπάρχει κ' ἄλλη Εἰρήνη ἀληθινὴ, μὰ μυστικιά. Κρίμα πὸν δὲν παρουσιάστηκε ἀκόμα καὶ κανένας ἄλλος νὰ πεί πὸς καὶ ἀλάκτερος ὁ πόλεμος εἴταν ψεύτικος καὶ πὸς ἔγινε ἔτσι γιὰ νὰ ρῆξει ἡ Γιαπωνία σταχτη σὰ μάτια τῆς Εὐρώπης.

Κι αὐτὸ μπορούμε νὰν τὸ πῶμε μιὰ μερὰ. Θὰν τὸ δείτε!

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ

κοντὰ τὸ μεσημέρι, ἀνέβαζαν τοὺς Ἀρμένηδες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, δεμένους δὺο δὺο. Ἐκεῖ σὴν Ὀμό

ῶρα σὸν καφενὲ κ' ἔφευγε τὴν ἴδια. Κοιτοῦσε πάντα τὸ ἴδιο πρᾶμμα πὸν ποτὲ δὲν τὸν κούραζε.—Τὸνομά του μὲ μεγάλα κόκκινα καὶ κανονικὰ γράμματα πάνω σὲ κάθε κορμί ἐλίξας. Τ. Μ. Καὶ τὸ κοιτοῦσε ὅπως ἕνας ὁμορφάνθρωπος κοιτᾷζει μὲσα σὸν καθρέφτη τὸ πρόσωπό του. Πὸς φάνταζαν αὐτὰ τὰ δὺο γράμματα ἔτσι ὁμορφα! Πολλὲς φορὲς ἔχανε γύρους μὲσα σὸν χτήμα του γιὰ νὰ ἰδῆ ὅλα τὰ γράμματα ἀπὸ κάθε ἐλιά.

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ μαζωμένος κόσμος κοιτοῦσε τὸ σιὸρ Τζῶρτζη καὶ σὴν μέσα ἀπὸ μιὰ μεγάλη παρεία εἴταν ἡ παχιά—αὐστηρὴ κυρία, πὸν δηγῶνταν τόσα καὶ τόσα γιὰ τὴν κυρία Παγουδάκη. Φαίνονταν ἀπὸ μικρὴ πολὺ ζωηρὴ. Εἴτανε σωμαθῆρες. Καὶ τὸ σιὸρ Τζῶρτζη τὸν ἤξερε καλά. Θυμῶνταν τόσες σκηνές, ἄμα εἴτανε νέος μὲσα σὲ σαλόνια! Εἶχε τὴ μανία νὰ μιλάη πάντα γι' ἀριστοκρατία, γιὰ οἰκογένειες, κατηγοροῦσε κείνους πὸν πλούτισαν μὲ τὴ δουλειά τους καὶ πὸν ὁ πατέρας τους εἴταν ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος (ὅπως εἴταν ὁ ἄντρας τῆς παχιάς—αὐστηρᾶς κυρίας).

Ἐπειτα εἴταν ἕνας ψεύτης, πούδαφε τὰ μάλλιὰ του, ἔθανε πούδρα καὶ γέμιζε ἀλοιφὲς τὰ μούτρα του γιὰ νὰ διατηρᾷ τὸ δέμμα του φρέσκο.

«Καὶ ξέρετε γιὰτὶ δὲν πῆρε γυναῖκα του τὴν

νοια, που τους περνούσαν, ο κόσμος έλεγε το μακρί του και το κοντό του, ό,τι ήθελε ο καθένας, όχι βέβαια θαμαζοντας το έργο τους.

Ένας μοναχά χριστιανός, άμα τους είδε δεμένους, τους κοίταζε με θαυμασμό και σιγόειπε:

— Πατριώτες!..

Αυτός ο άνθρωπος στά 97, είμαστε βέβαιοι, δε θα φώναζε «Ζήτω ο πόλεμος!» αλλά θα πολέμησε.

ΧΑΘΗΚΕ

ένα παράσημο για τους έξυπνους εκείνους που τα καταφέρνανε να ποτρεύουν ένα δυστυχισμένο νέο, το γεωπόνου Δέρβου. Οί άνθρωποι δούλεψαν και ιδρώσανε για νάν το καταφέρουν, και τώρα που το καταφέρνανε δεν έννοούνε να πάψουν. Πρώτα πρώτα τον κάνανε να πιστέψει πως ανακάλυψε κάπιο γιατρικό για τους κάλους και πως ο Πικπας τονε διώρισε γιατρό του. Του κάνανε διπλώματα, του στείλανε γράμματα και τηλεγραφήματα πλαστά, δημοσιέψανε χίλια δυό στις έφημερίδες, και τα καταφέρνανε μιιά χαρά νάν του γυρίσουν το μυαλό και νάν τον κάναν να μη μπορεί να βρει δουλιιά μα να πουλάει φημερίδες στους δρόμους για να βγάλει το ψωμί του.

Τώρα του βγαλανε στη μέση πως έρχεται κάπια πλούσια Αμερικανίδα νάν τονε στεφανωθεί, κι ο δυστυχισμένος ο Δέρβος τα πιστεύει κ' έτσι χάνοντας και το λίγο μυαλό που του άπομεινε, θα πετάξει κάνα πρωί και τις έφημερίδες και θα σταυρώσει τα χέρια του περιμένοντας νάρθει ή πλούσια Αμερικανίδα με τα εκατομμύρια της νάν τονε θρέψει.

Τό άπελπιστικώτερο είναι πως όλ' αυτά τα κάναν οί φιλόανθρωποι δημοσιογράφοι μας που μάς παίρνουν καθε μέρα ταύτια φωνάζοντας για τα «άγρια» συνήθεια μας!

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

όσοι φίλοι δε μάς στείλανε ακόμα τή συντρομή τους για το χρόνο αυτό, μερικοί και για περασμένα χρόνια, να μάς τή στείλουν, άφου ο «Νουμάς» ούτε τήν πρώτη κυκλοφορία έχει, ούτε ρούβλια πιά λαβαίνει από τή Ρουσία, που ύστερ' από τον πόλεμο έπαψε πιά να υποστηρίξει, για τήν «έξωτερική»

κυρία Παγουδάκη;» κάνει μιιά άλλη κυρία πιθώνοντας το πηγουόλι της πάνω στο τραπέζι του καφεéné αγιατί δεν τον άφησεν ή μαχμιά του. Εξέρτε! Όσα με τα στερνά της τον έδερνε. Αυτό το πιστοποιήσανε κι' άλλοι. Κείνη τή στιγμή ο σιόρ Τζώρτζης χτύπησε με τήν άκρη του μπουκκιού του το τραπέζι του. Ο καφετζής γύρισε, τον κοίταζε και του φώναζε «Άμέσως!» Ύστερα πήγε σε μιιά βραγιιά πουταν όζω από τον καφεéné κλεισμένη με καλάμια κ' έκοψ' ένα μπουκέτο που το πίθωσε στο τραπέζι του σιόρ Τζώρτζη. Καθε βράδι κοντά να φύγη έπερνε κ' ένα τέτοιο μπουκέτο ο σιόρ Τζώρτζης. Σηκώθηκε, πέρασε πάλι ανάμεσ' από τα καθίσματα και τραβήξε για τή χώρα. Όλοι γύρισαν και τον κοιτούσαν όσο που δε φαίνονταν πιά. Ο σιόρ Τζώρτζης πήγε στο σπίτι του, έδωσε το μπουκέτο του υπερέτη του και τον διάταξε να το πάη στην κυρία Παγουδάκη. Κι' από τότες ο σιόρ Τζώρτζης τής έστειλε ταχυτικά ένα τέτοιο καθε απόγεμα. Και ίκανοποιούνταν μ' αυτό τελεία.

Η χώρα το καταλαβε και ξανάρχισαν τα ίδια. Μα σε λίγες μέρες συνήθισαν κι' αυτό κι' αν ο σιόρ Τζώρτζης ο ίδιος δεν τους κινούσε τήν περιέργεια και δεν έκανε καθε τόσο κι' ένα μικρό σούσουρο θα τον ξεχνούσαν γλήγορα.

Μονάχα ή παχιά αυστηρή κυρία, χωρίς κι' αυτή να μπορέση ποτέ να μαθη το γιατί, από τή βραδυιά με το χορό στ' κυρίου Ταβλή δεν μπορούσε να χωνέψη τον πρόξενο τής Γαλλίας.....

Λευκάδα ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΔΕΒΑΡΗΣ

πολιτική της, φύλλα σαν το «Νουμάς», ούτε κόμματα υποστηρίζει, ούτε εκδιάζει Τράπεζες και άλλους παραλήδες επιχειρηματίες, για να σκεπάσει με όλ' αυτά τα έξοδά του.

Παρακαλούμε λοιπόν τους φίλους νάν τα συλλογιστούνε αυτά και να θυμηθούνε να μάς στείλουν τή συντρομή τους παρακαλούμε μοναχά και δεν τους φοβερίζουμε πως θάν τους ρεζιλιέψουμε, όπως έκανε τελευταία ο κ. «Ακρίτας» που έβρισε λωποδύτη έναν όμογενή της Αλεξάντρειας, τον κ. Περικλή Γλυμενόπουλο (ακόμα δεν είδαμε καμιά διαμαρτύρηση ή καμιά καταγγελία του άνεψιού του και φίλου μας κ. Ν. Λάσκαρη) ίσως γιατί δεν του πλώρωσε τή συντρομή.

Τέτιες χωριατιές ούτε τις έκανε ούτε θάν τις κάνει ποτέ ο «Νουμάς». Όποιος δε θέλει να μείνει συντρομητής, άς μάς γυρίσει το φύλλο, κι όποιος δε θέλει να μάς πλώρσει, χαλάλι του. Έμεις το φύλλο το στέλνουμε σε όλους ταχυτικά, κι αυτό μάς κάνει να πιστεύουμε πως ταχυτικά πρέπει να μάς στέλνεται κ' ή συντρομή. Δεν ξέρουμε πάλι: μπορεί νάχουμε κι' άδικο.

Παρακαλούμε ακόμα τους συντρομητάδες της Αθήνας που θάλλάζουμε σπίτι τήν 1 του Σεπτεμβρη να μάς το δηλώσουνε για να ξέρουμε.

ΣΕΛΗΝΗ

I

Άστρο χαρής δεν είμι, όρη θλιμμένη,
Μα φώς συμπονεμού σε ξαγναντίζουν
Τή νύχτα όσοι παράδοξα γυρίζουν
Στήν έρημιιά που γύρω είν' άπλωμένη.

Ψυχή και ού από πόνο σπαραγμένη,
Γυρνάς ψηλά στις ώρες που σκορπίζουν
Τό σιέναγμα οί ψυχές και λαχταρίζουν
Στήν κόλαση που έδω τους είν' όσομένη.

Κι' όταν οί πόνοι άναχνπούν στα στήθια
Και τ' άμοιρα ματόφυλλα δακρρίζουν,
Τά μάτια στον αϊθέρα σ' άντικρούζουν.

Ραίνε κ' εσύ στην όρη δάκρυα πλήθια
Και στον καθ' έργο που σιδ κλάμμα σβύνει
Ή συντροφιά σου, ώ Θεήνε, άνάσα χύνει.

II

Πέφτει βουβό το δάκρυ στή μορφή σου
Που χλώμιασε στον άφανο καμύ σου,
Και σκοτεινάζει τ' όριο πρόσωπό σου
Στήν άγιατή σου λύπη τήν κρυφή σου.

Κι' όληνυχτίς, φεγγάρι, δίο και σβύσου,
Φέβγεις γοργά στο σύντομο χαμό σου,
Μα εκεί που λαχταράς τον τελειωμό σου
Ζωής όρη σου κράζει άναγεννήσου.

Βαρύμοιροι και μάς σαν τρώει ο πόνος
Στον τάφο Αντραπή γοργοπειούμε,
Μ' άλλουιά, ζωή κατάρα! ξαναζούμε

Κάθε φορά όσο που νάρθη ο μόνος
Καιρός που θ' άγκαλιάσουμε το χάμα
Μαζί με μάς να ρέψει ο πόνος λιώμα.

Κέρκυρα

ΝΑΣΙΠΠΟΣ

ΑΒΑΡΙΑ

Στον Άγνήρη τον Εφταλιώτη

Η γολέττα του καπετάν Ζήση εΐτανε το πιο πιτυχημένο και θαλασσινό καράβι του νησιού. Τη θάρωσε ο μάστρο Θεωνάς και τήνε λέγανε Άδάμ.

Μα το φορτίο που τη φάρωσε ο κύρ Κοσμάς εΐτανε κακοροζικό. Ένα βαρύ και κακοστοίβαχτο φορτίο Άρτίς.

Κι εΐτανε και χειμώνας βαρυχειμωνιά.

Όσο φυσούσε πύρος, πάει κλά. Η γολέττα άρμένιζε σαν το θλιχσοπούλι: έκαθε μίλλια περνούσε όλα τα κεράβια.

— Χαράς το, το καράβι μας!

Λέγανε οί νάφτες και τραγουδούσανε στην πλώρη. Σάν φουρτούναζε όμως ο καιρός:

— Καπετάν Ζήση, να ποδίσωμε, φωνάζανε.

Ο καπετάν Ζήσης εΐτανε θαλασσινός από τα γεννησοφάσια του. Περήφανος και άξιος που νάκούσει να ποδίσει; Δεν έποδίσε ποτέ του.

— Όρτσα! φώναζε από την πρύμη.

Και οί νάφτες του, ο Γνώσης, ο Σκέψης, ο Κρίσης, ο Θέλησης κι ο Συνείδησης, θένε δε θένε, τρέχανε στα άρμενα.

Έτσι, ποτε πρύμα, ποτε όρτσα, με τραβέρτα και με βόλτες ή γολέττα πήγαινε το δρόμο της, ως που ζύγωσε τής Συλλογής τον κάβο, ένα κάβο ξακουστό για τους άγέληδες που βγάξει και για τις φουρτούνες του.

— Άγάντα μπαμπαφιγκο, κόντρα, φλόκους και στραλλίρες, διάταξε ο καπετάν Ζήσης, να περάσωμε τον κάβο.

Μα ο άνεμος ενάντιος, Έγωίσμος με μπόρες, έριχτε τη γολέττα ίσια στα νησάκια τα λεγόμενα Άπόλαφες. Όσο όρτσάριζε ή γολέττα τόσο ο άνεμος δυνάμωνε. Τα κύματα, σαν άσυλλόγιστες επιθυμίες, μπαίνανε από την πλώρη και βγαίνανε από την πρύμη.

— Πά ν' αρχίζουμε, καπετάν Ζήση, φωνάζανε οί νάφτες.

— Κάλλια σύψυχοι να πάμε, τους απάντησε ο καπετάν Ζήσης, παρά να παραδώω το φορτίο μου στον πειρατώ τα χέρια.

Τωόντι στα νησάκια άφτά, τα λεγόμενα Άπόλαφες, υπάρχανε κάτι φυσικά λιμανάκια που μπορούσανε ν' αρχζουνε ως που να σιάζει ο καιρός. Μα είχε και κάτι πειρατές, που τους λέγανε τα Παθη, φοβερούς και τρομερούς.

— Άγάντα, το λοιπόν, τις σκότες!

Άγάντα! μα κι' άνεμος δε χωράτεθε. Άνάμεσα τή Συλλογή και τις Άπόλαφες, τους πήρε τα πανιά σαν μαντηλάκια.

Ός να βάλουμε στη θέση άλλα πάνε και οί βάρκες, και οί ρούμενες και τα ρασπέτα. Άλλα σάρωνε ή θάλασσα. Άλλα οί νάφτες ρίζανε για να λαφρώσει η γολέττα.

— Άνάθεμά το για φορτίο! μουρμούριζε ο καπετάν Ζήσης, θα μάς πνίξει.

Και βαστούσε με μεγάλη προσοχή το τιμόνι μην πάρει πότζα το καράβι και μπαταρεί.

Που σ' άκούει όμως τέτοια ώρα το τιμόνι; Πριν περάσουνε τον κάβο το φορτίο κύλισε στη μπάντα και τα κύματα πατούσανε τη γολέττα σα να εΐτανε κανένας βράχος μέσ' τη θάλασσα.

— Χαθήκαμε, φωνάζανε οί νάφτες.